

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 5 MAI 1981*

**Comisia Comunităților Europene
împotriva
Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord**

„Pescuit maritim – Măsuri de conservare”

Cauza 804/79

În cauza 804/79

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată prin consilieri juridici, Donald W. Allen și John Temple Lang, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul consilierului juridic, Mario Cervino, clădirea Jean Monnet, Kirchberg,

reclamantă,

susținută de

REPUBLICA FRANCEZĂ, reprezentată de către Gilbert Guillaume, director al Direcției Juridice a Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent, și, pentru procedura scrisă, de către Philippe Moreau-Defarges, consilier la Direcția Juridică a Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent adjunct, cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul Ambasadei Franței,

și

IRLANDA, reprezentată de către Louis J. Dockery, Chief State Solicitor, în calitate de agent, asistat, pentru procedura orală, de către James Lynch, Assistant Chief State Solicitor și de către Declan N. C. Budd, barrister în baroul din Dublin, cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul ambasadei Irlandei,

intervenienți,

împotriva

REGATULUI UNIT AL MARIII BRITANII ȘI IRLANDEI DE NORD, reprezentat de R. D. Munrow, Assistant Treasury Solicitor, în calitate de agent, asistat de Lord Advocate, Lord Mackay of Clashfern, Q.C. și de Peter G. Langdon-Davies, of the Inner Temple, barrister, cu domiciliul ales în Luxemburg, la sediul ambasadei Regatului Unit,

pârât,

având ca obiect recunoașterea faptului că, prin adoptarea și aplicarea, în cursul anului 1979, a anumitor măsuri naționale în materie de pescuit maritim, Regatul Unit nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Tratatului CEE,

---

* Limba de procedură: engleza.

CURTEA,

compusă din J. Mertens de Wilmars, președinte, P. Pescatore, Mackenzie Stuart și T. Koopmans, președinți de cameră, A. O'Keefe, G. Bosco, A. Touffait, O. Due și U. Everling, judecători,

avocat general: G. Reischl

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Prin cererea depusă la grefa Curții la 13 noiembrie 1979, Comisia Comunităților Europene a introdus, în temeiul articolului 169 din Tratatul CEE, o acțiune pentru recunoașterea faptului că Regatul Unit nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul tratatului, prin aplicarea unor măsuri unilaterale în materie de pescuit maritim care conțin, pe de o parte, cinci măsuri de reglementare privind dimensiunea ochiurilor de plasă și lungimea minimă de captură a anumitor specii și, pe de altă parte, un regim de licențe de pescuit în Marea Irlandei și în apele insulei Man.

2 Măsurile aparținând primului grup conțin următoarele reglementări, puse în aplicare la 1 iulie 1979:

- The Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979, No 744,
- The Immature Sea Fish Order 1979, No 741,
- The Immature Nephrops Order 1979, No 742,
- The Nephrops Tails (Restrictions on Landing) Order 1979, No 743,
- The Sea Fish (Minimum Size) (Amendment) Order (Northern Ireland) 1979, No 235.

3 Dispozițiile aplicate în Marea Irlandei și în apele insulei Man sunt întemeiate pe două regulamente:

- The Herring (Irish Sea) Licensing Order, No 1388 și
- The Herring (Isle of Man) Licensing Order, No 1389.

Trebuie remarcat că este vorba de aceleași măsuri care au făcut deja obiectul hotărârii Curții din 10 iulie 1980 (Comisia/Regatul Unit, 32/79).

Antecedentele litigiului

4 Este cunoscut faptul că, la începutul anului 1979, Consiliul, sesizat de Comisie, în temeiul articolului 102 din actul de aderare, cu privire la un proiect de măsuri privind conservarea rezervelor de pește în apele aflate în jurisdicția statelor membre, nu a adoptat dispozițiile necesare. În aceste condiții, Consiliul a adoptat hotărâri interimare care, puse în aplicare pentru perioade limitate, au fost prelungite de mai multe ori. Aceste decizii, redactate în termeni asemănători, sunt datate 19 decembrie 1978 (nepublicată), 9 aprilie 1979, 79/383 (JO L 93, p. 40) și 25 iunie 1979, 79/590 (JO L 161, p. 46). Această ultimă decizie, aplicabilă în momentul punerii în aplicare a celor 5 regulamente din primul grup, este redactată după cum urmează:

„Decizia Consiliului
din 25 iunie 1979

întemeiată pe tratatele privind activitățile de pescuit desfășurate în apele aflate sub suveranitatea sau în jurisdicția statelor membre și adoptate cu titlu provizoriu în așteptarea adoptării de măsuri comunitare definitive.

Consiliul are intenția să ajungă cât mai curând posibil în 1979 la un acord privind măsurile comunitare de conservare și de gestionare a rezervelor de pește și problemele conexe. În așteptarea deciziei acestuia în materie și având în vedere articolul 102 din actul de aderare, precum și necesitatea de a proteja resursele biologice și de a menține relațiile adecvate cu țările terțe în materie de pescuit, Consiliul a adoptat, la 19 decembrie 1978 și 9 aprilie 1979, măsuri interimare care au fost în vigoare de la 1 ianuarie la 31 martie 1979, respectiv de la 1 aprilie la 30 iunie 1979. În urma acestor măsuri, Consiliul adoptă măsurile interimare următoare care se aplică de la 1 iulie 1979 până când Consiliul ajunge la un acord definitiv și cel târziu până la 31 octombrie 1979.

1. Statele membre își desfășoară activitățile de pescuit astfel încât capturile efectuate de navele acestora în cursul perioadei interimare să țină seama de capturile totale admisibile (TAC) prezentate Consiliului de către Comisie în comunicările acesteia din 23 noiembrie 1978 și 16 februarie 1979 și de partea din TAC care a fost atribuită țărilor terțe în cadrul acordurilor și aranjamentelor încheiate de Comunitate cu acestea. Capturile efectuate în cursul perioadei interimare se scad din cantitățile pe care Consiliul le va aloca în cele din urmă pentru 1979.

2. În ceea ce privește măsurile tehnice de conservare și de control al rezervelor de pescuit, statele membre aplică aceleași măsuri ca și cele pe care le aplicau la 3 noiembrie 1976, precum și alte măsuri adoptate în conformitate cu procedurile și criteriile din anexa VI la Rezoluția Consiliului din 3 noiembrie 1976.”

5 Prin comunicarea din 21 martie 1979, Guvernul Regatului Unit a informat Comisia de intenția acestuia de a pune în aplicare, la 1 iunie 1979, o serie de măsuri în materie de conservare a rezervelor de pescuit privind dimensiunea ochiurilor de plasă, lungimea minimă a capturilor și capturile accesorii, solicitând în această privință aprobarea Comisiei, în conformitate cu anexa VI la Rezoluția de la Haga (textul acestei rezoluții, denumită în continuare „Rezoluția de la Haga”, nepublicată în Jurnalul Oficial, a fost citat în hotărârea Curții din 16 februarie 1978, Comisia/Irlanda, 61/77, Rec., p. 417, punctul 37). Ulterior, guvernul a informat Comisia că punerea în aplicare a măsurilor preconizate se amână până 1 iulie.

6 Comisia a păstrat o poziție rezervată până când a obținut textul complet al măsurilor preconizate, iar Guvernul Regatului Unit i-a comunicat, la 19 iunie 1979, textul a 5 proiecte și, la 29 iunie 1979, textul unui al șaselea proiect care înlocuia unul dintre cele cinci proiecte transmise anterior. În corespondența purtată pe acest subiect cu Guvernul Regatului Unit, Comisia a subliniat în mod repetat faptul că măsurile preconizate nu pot fi puse în aplicare fără a primi aprobarea acesteia, dat fiind că acestea intră în domeniul de competență al Comunității.

7 Măsurile în litigiu au fost puse în aplicare la 1 iulie 1979.

8 La 6 iulie 1979, Comisia a adresat Guvernului Regatului Unit o scrisoare de punere în întârziere în temeiul articolului 169 din tratat. După ce a primit observațiile guvernului prin

scrisoarea din 31 iulie 1979, Comisia a emis un aviz motivat, la 3 august 1979, pe tema măsurilor de reglementare menționate mai sus și, la 2 octombrie 1979, pe tema punctului din litigiu privind pescuitul în Marea Irlandei și în apele insulei Man.

9 Părțile nu contestă faptul că măsurile de reglementare instituite la 1 iulie 1979 de către Regatul Unit sunt cu adevărat măsuri de conservare și că acestea corespund, cel puțin în principiu, măsurilor propuse în aceeași perioadă Consiliului de către Comisie, pentru toate spațiile maritime în cauză. Criticile aduse de Comisie sunt întemeiate pe considerentul că măsurile de acest gen pot fi adoptate în mod util numai pentru toată Comunitatea, că doar Consiliul era în poziția de a adopta aceste măsuri în formele dorite de tratat în cazul în care Regatul Unit nu bloca el însuși procesul de decizie în cadrul acestei instituții și că, prin adoptarea în mod unilateral a măsurilor în cauză, Regatul Unit a încălcat competența care aparține, în întregime, începând cu 1 ianuarie 1979, Comunității. Conform Comunității, în circumstanțele date, măsurile în litigiu nu puteau, prin urmare, să fie instituite altfel decât cu autorizația acesteia.

10 Comisia a examinat doar cu titlu subsidiar fondul diferitelor măsuri adoptate pentru a demonstra că, deși este vorba de măsuri reale de conservare, instituirea acestora poate aduce atingere principiului egalității de tratament a tuturor pescarilor din Comunitate, fie datorită momentului punerii acestora în aplicare, fie datorită normelor acestora de aplicare.

11 Poziția Comisiei a fost susținută de Guvernul Republicii Franceze și de Guvernul Irlandei.

12 Guvernul francez, după ce a amintit că domeniul pescuitului și, mai exact, domeniul conservării speciilor marine intră în sfera de competență în mod expres delegată Comunității, subliniază faptul că, la 31 decembrie 1978, orice competență națională în materie de măsuri de conservare a dispărut în mod complet și ireversibil. Prin urmare, trebuie făcută o distincție fundamentală, în conformitate cu jurisprudența anterioară a Curții, între perioada care s-a încheiat la 31 decembrie 1978 și cea care a urmat. De acum înainte, competența de a lua măsuri pentru protecția resurselor biologice ale mării este doar de competența Comunității și, mai exact, de competența Consiliului. Acesta nu poate, fără a încălca dispozițiile articolului 102, să restituie statelor membre o competență pe care acestea au pierdut-o definitiv. Ținând seama de aceste fapte legale, deciziile adoptate de Consiliu trebuie să fie înțelese ca „decizii de cristalizare”, stabilind măsurile de conservare astfel cum erau acestea la expirarea perioadei de tranziție și nu ca decizii de delegare sau de transferare a competenței.

13 Guvernul irlandez, sprijinind acțiunea Comisiei, nu acceptă, cu toate acestea, poziția guvernului francez privind problema competenței. Acesta consideră că situația este reglementată prin deciziile succesive ale Consiliului, menționate mai sus, dar nu dorește să excludă posibilitatea, pentru Consiliu, de a stabili, chiar și după expirarea perioadei stabilite la articolul 102 din actul de aderare, un regulament de procedură și criterii care să permită o acțiune individuală a statelor membre în locul Consiliului, în cazul în care circumstanțele fac necesare măsuri de conservare urgente.

14 Guvernul Regatului Unit susține că, atâta timp cât Consiliul nu și-a exercitat competențele pe care i le conferă articolul 102 din actul de aderare, chiar și după expirarea termenului prevăzut de această dispoziție, statele membre păstrează competențe și obligații reziduale până în momentul în care Comunitatea își exercită pe deplin competența. Acesta nu contestă faptul că măsurile adoptate în aceste condiții de statele membre trebuie să fie conforme cu toate dispozițiile pertinente din dreptul comunitar; prin urmare, în acest caz întrebarea reală este dacă măsurile sunt în conflict cu legislația comunitară în vigoare și dacă, prin adoptarea

acestora, Regatul Unit a încălcat vreuna dintre obligațiile acestuia în temeiul dreptului comunitar.

15 Guvernul Regatului Unit consideră că, atunci când a introdus cele cinci regulamente contestate, nu exista legislație comunitară în vigoare privind aceeași problemă, la fel cum nu exista legislație comunitară care să afecteze pescuitul de hering în Marea Irlandei și în apele insulei Man. Guvernul consideră că a respectat obligațiile care decurg din deciziile Consiliului și din Rezoluția de la Haga prin faptul că a consultat Comisia în toate stadiile de pregătire a măsurilor în litigiu și a solicitat aprobarea acesteia. Dimpotrivă, acesta contestă faptul că această rezoluție și deciziile care au amânat punerea în aplicare a acesteia pot fi interpretate ca subordonând acțiunea statelor membre de obținerea unei autorizații prealabile a Comisiei.

16 Ținând seama de incertitudinile care caracterizează situația juridică în domeniul în cauză, ar trebui să se stabilească, în primul rând, care era situația dreptului comunitar în materie de măsuri de conservare în perioada în cauză. Fiind stabilite temeiurile legale ale situației, ulterior este necesară examinarea separată, pe de o parte, a problemei compatibilității cu dreptul comunitar a punerii în aplicare a celor cinci măsuri de reglementare contestate de Comisie și, pe de altă parte, a situației zonelor de pescuit în Marea Irlandei și în apele insulei Man, care ridică probleme juridice speciale.

Cu privire la situația dreptului comunitar în perioada în cauză

17 Curtea a avut ocazia să amintească elementele de drept comunitar aplicabile în materie în hotărârile anterioare ale acesteia și, în ultimul rând, în hotărârea acesteia din 10 iulie 1980 citată anterior. Situația descrisă în aceste hotărâri a suferit între timp o modificare substanțială datorită faptului că, la expirarea, la 1 ianuarie 1979, a termenului tranzitoriu prevăzut de articolul 102 din actul de aderare, competența pentru adoptarea măsurilor destinate conservării resurselor maritime, în cadrul politicii comune a pescuitului, aparține în mod deplin și definitiv Comunității.

18 Prin urmare, statele membre nu mai au dreptul să exercite vreo competență proprie în materie de măsuri de conservare în apele aflate în jurisdicția acestora. Instituirea unor asemenea măsuri, cu limitările pe care le implică pentru activitățile de pescuit, depinde, începând cu acea dată, de dreptul comunitar. Astfel cum a arătat în mod corect Comisia, resursele la care pescarii statelor membre au un drept egal de acces trebuie, de acum înainte, să facă obiectul normelor de drept comunitar.

19 Situația juridică trebuie apreciată în lumina acestei poziții. Aceasta este caracterizată de faptul că, într-un domeniu în care competența îi revine Comunității, Consiliul nu a instituit, în termenul solicitat, măsurile de conservare prevăzute de articolul 102 din actul de aderare.

20 Ar trebui subliniat în această privință, în primul rând, că transferul de competență în materie către Comunitate fiind total și definitiv, o asemenea lipsă de acțiune nu a putut, în nici un caz, să redea statelor membre competența și libertatea de a acționa în mod unilateral în acest domeniu.

21 Rezultă, astfel cum s-a prezentat de către guvernul francez, că, în lipsa dispozițiilor adoptate de Consiliu în conformitate cu formele și procedurile prescrise de tratat, măsurile de conservare astfel cum erau acestea la sfârșitul perioadei stabilite la articolul 102 din actul de aderare sunt menținute în starea în care se găseau la momentul expirării termenului tranzitoriu deschis de această dispoziție.

22 Cu toate acestea, nu poate fi extinsă această concepție până la a pune statele membre în imposibilitatea completă de a modifica eventual măsurile de conservare existente, în funcție de evoluția datelor de natură biologică și tehnică relevante în materie. Astfel de măsuri de modificare, cu sfera de aplicare limitată, nu pot include o nouă politică de conservare din partea unui stat membru, competența de stabilire a unei asemenea politici revenind, de acum înainte, instituțiilor comunitare.

23 Ținând seama de situația creată prin lipsa de acțiune a Consiliului, condițiile în care aceste măsuri pot fi adoptate trebuie să fie definite cu ajutorul tuturor elementelor de drept disponibile, chiar dacă acestea sunt fragmentare și apelând, în plus, la principiile de structură care stau la baza Comunității. Aceste principii cer ca, în toate circumstanțele, Comunitatea să-și mențină capacitățile de a-și îndeplini responsabilitățile, respectând echilibrele esențiale dorite de tratat.

24 În această privință, ar trebui amintit, în primul rând, că, în perioada faptelor în litigiu, Comisia a prezentat propunerile prevăzute la articolul 102 din actul de aderare, astfel încât Consiliul a primit un proiect privind ansamblul măsurilor de conservare de adoptat. Chiar dacă nu a dat curs acestor propuneri, cel puțin Consiliul a stabilit anumite orientări, exprimate în deciziile citate mai sus și, în special, în decizia din 25 iunie 1979, aplicabilă în perioada faptelor în cauză.

25 Aceste decizii, esențial interimare, rețin propunerile Comisiei în materie de capturi totale admisibile (TAC) drept cadru al efortului de pescuit global în timpul perioadei în cauză. În plus, acestea consolidează măsurile tehnice de conservare și de control al rezervelor de pescuit în vigoare în perioada în cauză. Acestea reflectă astfel, pe de o parte, intenția Consiliului de a întări autoritatea propunerilor Comisiei și, pe de altă parte, dorința acestuia de a împiedica modificarea măsurilor de conservare în vigoare de către statele membre fără o necesitate recunoscută.

26 În ceea ce privește eventualele modificări de introdus în măsurile de conservare existente, deciziile citate se referă la „procedurile și criteriile” Rezoluției de la Haga. Ar trebui reamintit că această rezoluție exclude, în principiu, măsurile unilaterale ale statelor membre și admite, în lipsa măsurilor comunitare, numai măsuri adoptate cu titlu asigurativ și în mod nediscriminatoriu. În plus, aceasta subliniază că asemenea măsuri nu pot aduce atingere orientărilor viitoare ale politicii comunitare în materie de conservare a resurselor.

27 Înainte de a adopta asemenea măsuri, statul membru în cauză este obligat să solicite aprobarea Comisiei care trebuie să fie consultată în toate stadiile procedurii. Ar trebui remarcat că aceste cerințe, definite inițial în cursul perioadei de tranziție prevăzute la articolul 102 din actul de aderare, trebuie să fie privite, de acum înainte, într-un cadru nou, caracterizat de competența exclusivă a Comunității în materie și de efectul deplin al normelor relevante de drept comunitar, sub rezerva dispozițiilor tranzitorii ale articolelor 100, 101 și 103 din actul de aderare, a căror aplicare nu este, cu toate acestea, discutată în prezenta cauză.

28 În conformitate cu articolul 5 din tratat, statele membre au obligația de a facilita Comunității îndeplinirea misiunii acesteia și de a se abține de la orice măsură care ar putea pune în pericol realizarea obiectivelor tratatului. Această dispoziție impune statelor membre sarcini speciale de acțiune și de abținere într-o situație în care Comisia, pentru a răspunde la nevoi urgente de conservare, a prezentat Consiliului propuneri care, deși nu au fost adoptate de acesta, constituie punctul de plecare al unei acțiuni comunitare concertate.

29 În plus, ar trebui amintit că, în temeiul articolului 7 din tratat, pescarii din Comunitate trebuie să aibă, sub rezerva derogărilor menționate anterior, acces egal la zonele aflate în jurisdicția statelor membre. Numai Consiliul are competența de a stabili modalitățile acestui acces, în conformitate cu procedurile stabilite la articolul 43 alineatul (2) paragraful (3) din tratat și la articolul 102 din actul de aderare. Această situație juridică nu poate fi modificată de măsuri adoptate în mod unilateral de statele membre.

30 Fiind vorba de un domeniu rezervat competenței Comunității, în cadrul căruia statele membre pot acționa de acum înainte numai ca administratori ai interesului comun, un stat membru nu poate, prin urmare, în lipsa unei acțiuni corespunzătoare a Consiliului, să pună în aplicare măsuri interimare de conservare cerute eventual de situație, decât în cadrul unei colaborări cu Comisia, respectând misiunea generală de supraveghere pe care o conferă acestei instituții articolul 155 coroborat, după caz, cu Decizia din 25 iunie 1979 și deciziile paralele.

31 Astfel, într-o situație caracterizată prin inacțiunea Consiliului și prin menținerea, în principiu, a măsurilor de conservare în vigoare la expirarea perioadei prevăzute la articolul 102 din actul de aderare, Decizia din 25 iunie 1979 și deciziile paralele, precum și cerințele inerente pentru apărarea, de către Comunitate, a interesului comun și a integrității puterilor acesteia impuneau statelor membre nu numai obligația de a consulta Comisia în mod detaliat și de a solicita aprobarea acesteia cu bună-credință, dar și obligația de a nu institui măsuri naționale de conservare, în ciuda obiecțiilor, rezervelor sau condițiilor pe care Comisia le poate formula.

32 Acest proces de cooperare între statele membre și Comisie a fost, de altfel, confirmat printr-o practică larg răspândită, întrucât Comisia și-a exprimat opinia cu privire la un mare număr de măsuri naționale de conservare care i-au fost notificate de diferitele state membre în cauză, formulând, după caz, rezerve sau condiții (a se vedea, pentru perioada în cauză, comunicările publicate în JO C 154, p. 5, 1978, C 119, p. 5, din 1979, C 133, p. 2, și C 237, p. 2, 1980).

33 În lumina situației de drept astfel definite ar trebui examinate cele două grupe de măsuri care fac obiectul litigiului.

Cu privire la măsurile de reglementare contestate de Comisie

34 Guvernul Regatului Unit susține că cele cinci măsuri de reglementare contestate de Comisie au făcut obiectul unei consultări prealabile din partea acestuia, în conformitate cu deciziile Consiliului și procedura stabilită de Rezoluția de la Haga. Nu i se poate reproșa că le-a pus în aplicare înainte de a obține punctul de vedere al Comisiei, cu atât mai mult cu cât rezultă din informațiile comunicate de Comisie că majoritatea măsurilor adoptate de statele membre în perioada în cauză au fost notificate numai după intrarea acestora în vigoare, cazurile de aprobare prealabilă fiind doar excepționale.

35 Ar trebui reținut, în această privință, că acea consultare efectuată de Guvernul Regatului Unit a fost nesatisfăcătoare și nu trebuie să fie considerată ca fiind conformă cu cerințele deciziilor Consiliului. Deși este adevărat că, încă din 21 martie 1979, Comisia a fost informată despre intențiile guvernului, de-abia la 19 iunie aceasta a putut să ia la cunoștință de textul măsurilor preconizate. Ținând seama de complexitatea tehnică a problemei, este evident faptul că această modalitate de a acționa nu a permis Comisiei să analizeze toate implicațiile dispozițiilor preconizate și să-și exercite în mod util funcția de control care îi este atribuită în temeiul articolului 155 din tratat.

36 Ar trebui observat că au fost formulate rezerve de către Comisie încă de la începutul procedurii de consultare iar aceasta le-a reînnoit în mod expres, la 22 și 27 iunie, după ce a luat cunoștință de textul măsurilor, exprimându-și intenția de a nu aproba aceste măsuri până când o examinare mai aprofundată nu permite găsirea unui punct de înțelegere. Întrucât Guvernul Regatului Unit nu a ținut seama de aceste observații, iar măsurile au fost puse în aplicare la 1 iulie 1979, Comisia a inițiat de îndată, prin comunicarea din 6 iulie 1979, procedura prevăzută la articolul 169 din tratat.

37 Argumentul Guvernului Regatului Unit bazat pe faptul că, în cazuri similare, Comisia a aprobat ulterior măsuri deja puse în aplicare de statele membre nu poate modifica acest punct de vedere. Într-adevăr s-a constatat că, în toate cazurile vizate, măsurile în cauză au fost în cele din urmă aprobate, după acceptarea de către statele în cauză, după caz, a condițiilor formulate de către Comisie. Deși procedura adoptată în această cauză de anumite state membre poate să pară nesatisfăcătoare din punctul de vedere al cerințelor de cooperare care rezultă din articolul 5 din tratat, cazurile citate nu pot fi comparate cu măsurile Regatului Unit aflate în litigiu, față de care Comisia și-a formulat rezerve încă de la începutul procedurii de consultare și împotriva cărora și-a menținut în mod formal obiecțiile.

38 Prin urmare, rezultă că Regatul Unit nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul tratatului atât prin faptul că a împiedicat Comisia, prin procedura de consultare aplicată, să examineze în mod adecvat măsurile preconizate, cât și prin faptul că a pus în aplicare aceste măsuri în ciuda obiecțiilor Comisiei.

Cu privire la măsurile aplicabile în Marea Irlandei și în apele insulei Man

39 Guvernul Irlandei, care acordă o importanță specială acestui aspect al litigiului, a solicitat Curții să clarifice situația juridică în ceea ce privește aplicarea normelor relevante de drept comunitar în apele teritoriale ale insulei Man.

40 Astfel cum a declarat Curtea în hotărârea din 10 iulie 1980, nu este necesar, în această privință, să se examineze poziția constituțională a insulei Man și a raporturilor dintre acest teritoriu și Comunitate, întrucât rezultă chiar din textul hotărârii în cauză, și anume Herring (Isle of Man) Licensing Order, No 1389, că această măsură a fost adoptată de către guvernul britanic în temeiul legislației Regatului Unit, astfel încât Regatul Unit trebuie să-și asume pe deplin responsabilitatea pentru această măsură în fața Comunității.

41 Este suficient să se constate că temeiurile legale ale acordului de pescuit care este contestat de către Comisie au rămas aceleași, în 1979, ca și cele pe care Comisia a trebuit să le analizeze, pentru anii 1977 și 1978, în hotărârea din 10 iulie 1980. Chiar dacă rezultă din dosar că regimul a fost puțin liberalizat în favoarea pescarilor din Irlanda, Curtea nu poate decât să mențină aprecierea pe care a formulat-o în hotărârea citată, în sensul că regimul de licențe de pescuit aplicat în Marea Irlandei și în apele insulei Man nu a făcut obiectul unei consultări oarecare și nici al unei autorizări din partea Comisiei, că modalitățile de aplicare a acestui regim au rămas rezervate în întregime la discreția autorităților Regatului Unit fără posibilitatea, pentru instituțiile comunitare, celelalte state membre și persoanele interesate, de a obține o certitudine legală privind regimul efectiv aplicat.

42 Acest regim, ca atare, a încălcat una dintre normele fundamentale în materie, menționată mai sus, în sensul că a împiedicat pescarii altor state membre și în special pe cei din Irlanda să aibă acces la zone de pescuit la care trebuiau să aibă acces în mod egal cu pescarii din Regatul Unit.

43 Prin urmare, trebuie reiterată, pentru anul 1979, constatarea prevăzută în hotărârea din 10 iulie 1980 privind neîndeplinirea obligațiilor de către Regatul Unit. Mai mult, trebuie subliniat faptul că regimul aplicat în zona maritimă în cauză pune în discuție unul dintre principiile esențiale în materie.

Cu privire la cheltuielile de judecată

44 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât pârâtul a căzut pretenții, acesta trebuie obligat la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor ale intervenienților.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1. Regatul Unit nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Tratatului CEE prin faptul că:

a) a adoptat, la 1 iulie 1979, fără o consultare prealabilă corespunzătoare și în pofida obiecțiilor Comisiei, următoarele dispoziții:

- The Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979, No 744,
- The Immature Sea Fish Order 1979, No 741,
- The Immature Nephrops Order 1979, No 742,
- The Nephrops Tails (Restrictions on Landing) Order 1979, No 743,
- The Sea Fish (Minimum Size) (Amendment) Order (Northern Ireland) 1979, No 235;

b) a păstrat în vigoare, în Marea Irlandei și în apele insulei Man, în temeiul Herring (Irish Sea) Licensing Order 1977, No 1388 și a Herring (Isle of Man) Licensing Order 1977, No 1389, un regim de licențe de pescuit care nu a făcut obiectul unei consultări oarecare și nici al unei autorizații a Comisiei și ale căror norme de aplicare au fost lăsate în totalitate la discreția autorităților Regatului Unit, fără posibilitatea, pentru instituțiile comunitare, celelalte state membre și persoanele interesate de a obține o certitudine legală cu privire la regimul efectiv aplicat și care, din această cauză, a avut ca efect împiedicarea pescarilor din alte state membre de a avea acces la zone de pescuit la care trebuiau să aibă acces în mod egal cu pescarii din Regatul Unit.

2. Obligă Regatul Unit la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor ale intervenienților.

Mertens de Wilmars	Pescatore	Mackenzie Stuart	Koopmans	O'Keeffe
Bosco	Touffait	Due	Everling	

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 5 mai 1981.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
J. Mertens de Wilmars